

Minister har sagt om en Embedsmand, at han ikke har røgtet sit Kald forsvarligt, saa have vi dog her givet ham Pension, og det er ikke mange Dage siden, at vi have haft Exempel herpaa; skulde vi saa paa Embedsmændenes Vegne frygte for at lægge det i Ministerens Haand, om han vil afgjøre saadanne Spørgsmaal eller henvide dem til Domstolene; herfor kan der ikke være nogen Grund til Frygt, snarere kunde der være Frygt i en modsat Retning.

Siebe: Jeg beklager, at vi i dette Dieblif ere komne ind paa denne vigtige Diskussion; Diebliffet er ikke det rette dertil, og jeg skal heller ikke forbyde mig i Diskussionen. Jeg skal kun bemærke, at jeg vistnok troer, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) havde nogen Ret i at sige, at man i andre Lande seer, at denne Slags Spørgsmaal bliver afgjort ad administrativt Veie, og jeg for mit Vedkommende vilde heller ikke finde det saa ganske urimeligt, at man gik ind derpaa, men vel at mærke, naar Spørgsmaalet saa for i sin Almindelighed og efter en grundig Undersøgelse, og naar derhos denne administrative Afgjørelse kunde finde en nærmere Ordning; men saaledes slet og ret at bestemme for en enkelt Klasse af Embedsmænd, at de skulle miste den sædvanlige Afgang til Domstolene og kun være underkastede Finantsministerens Afgjørelse uden nogenformhelst Kontrol i saa Henseende, finder jeg ikke rigtigt. Selv om der imidlertid var en Lov, hvorefter Afgjørelsen skulde skee administrativt, vilde jeg finde det urigtigt, at Finantsministeren skulde afgjøre den Slags Spørgsmaal; thi det forekommer mig, at den Minister, under hvilken vedkommende Embedsmænd egentlig sortere — her altsaa Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet — i alt Fald maatte have en væsentlig afgjørende Stemme med. Dernæst forekommer det mig ogsaa, at der burde være en Betyggelse mod Wilkaarlighed, der dog virkelig kan indsnige sig, især, som den ærede

Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgfreds (S. Sage) nævnte, naar man tænker sig en Kollision mellem en Embedsmand og Ministeren, hvilket naturligtvis kan fremstille sig for Tanken som noget Muligt. Jeg skulde altsaa meget ønske, at man i dette Dieblif vilde lade være at slaae Noget fast i saa Henseende med Hensyn til en enkelt Klasse af Embedsmænd, medens jeg, som sagt, kunde forstaae, at man af Hensyn til, at Domstolene ikke altid have den samme Lethed ved at behandle den Slags Spørgsmaal som Administrationen, maaskee, naar Sagen forelaa i sin Almindelighed, kunde gaae den Veie, som Endringsforslaget antyder.

Tscherning: Det ærede Medlem har vist ikke lagt Mærke til, at vi have et Exempel paa administrativ Afgjørelse, og det er ikke urigtigt, nemlig i Toldvæsenet, idet Tolddirektøren har en ikke ringe administrativ Myndighed og udøver en dømmende Ret, der ikke er ubetydelig; det er altsaa ikke noget Nyt at betroe Sigt i en enkelt Mand's Haand. At betroe Sagen til den særlige Minister, under hvem Embedsmanden staaer, vilde paa en vis Maade være at voldgive ham til Wilkaarlighed, men at betroe den til Finantsministeren, hvis Bestyrelse, hvorledes man end indretter den, altid vil komme til at have en vis kollegial Form, og ligeoverfor hvem der i alt Fald staaer Embedsmandens Minister, som forhandler med ham, har ingen Fare, og det har viist sig i alle de Tilfælde, hvor noget Saadant er kommet til Afgjørelse. Jeg tør sige, at i de $\frac{3}{4}$ af de Tilfælde, hvor Finantsministerens eller den ministerielle Afgjørelse er gaaet en Veie og Domstolenes en anden, burde den ministerielle Afgjørelse have staaet ved Magt, medens Domstolenes var mindre heldig, og de fleste, ja vistnok selv det ærede Medlem, vilde være enige med mig derom.

S. Sage: Hvorvidt Afgjørelsen har været rigtig eller ikke, er der slet ikke Tale om. Spørgsmaalet, om Embedsmændene ere bedst